

Fyra vackra och alldeles nya visor
: Den första: Hjalmar och Hulda.
Den and...

18 B Skillingtryck E1899r3

Fyra
wackra och alldeles

**Nya
Wisor.**

Den första:

Sjalmar och Gulda.

Den andra:

Usch såna qwinnor det finns.

Den tredje:

Snöfloken.

Den fjerde:

Rosens doft.

Bris 12 öre.

Malmö. E. A. Andersson & Co boktr. 1899.

Aurore. Magnusson

Den första:

Sjalmar och Gulda.

På blomsterklädd kulle satt Hjalmar och qwad
Om forntida bragder en gång.
Och liljornas stjeltar och rosornas blad
Sig bugade djupt wid hans sång,
Och foglarne sutto så tysta på träden,
Och gyllene oren på gungande säden,
De nickade bifall och wårwindens släkt
Mildt smekte hans panna, hans krigista drägt.

Och hela naturen förnygrad och skön
Och mild i des festliga skrud,
Med nyflätad blomkrans och wårmantel grön
Nu log som en längtonde brud
Och glädjens och ärans och kärlekens minne,
De höllo sitt färgglas för ynglingens sinne,
Och hoppet med wingar af guldsflätad glans
Ljust bjöd honom riktets ewansfliga krans.

Då kallades Gulda och drömmen förswann
För ynglingens tjuvande syn,
Han såg endast henne, såg rodnad'n som brann,
Likt purpur på snöhwita hyn
Han kyfte en tår från des strålande öga,
Han tänkte på werlden och sorgerna föga
Lycksalig han sjönt i den tillbeddas famn
Och glömdes bort ära och rykte och namn.

Du älskar mig, Gulda, och jorden mig bär,
Bland roser på daggpärlors stig;
Du älskar mig, Gulda, och sällheten är
Ej mera en främling för mig;
Ty ledsnadens tomhet och saknadens smärta,
De finna ej wägarne mer till mitt hjerta;
Ty nu är naturen, o slida! med dig
En paradys-trädgård, ett eden för mig.

Men swiker du mig, si då slocknar min sol
Då brister af ångest mitt bröst;
Då finnes på jorden från pol och till pol
Ej någon som skänker mig tröst.
Så swär mig nu Hulda wid himlen som hör dig,
Att aldrig mig glömma hwart ödet än för mig,
Att wara mig trogen i lif och i död
Att älska din Hjalmar i lust och i nöd.

Min Hjalmar sad' Hulda med ljuf melodi,
Och tillslöt hans mun med en kyss.
Hur ofta jag sagt dig, jag trogen skall bli,
Detsamma jag swor dig ju nyss,
Så swär jag ännu wid en himmel som hör mig,
Att aldrig dig glömma hwart ödet än för dig;
Att blott för min Hjalmar jag klär mig till brud
Och swiker mig eden så straffe mig Gud.

Och sjunken war solen och fullmånen log
Så mildt mot vårt älskande par.
Kring kullen sin dimslöja aftenen drog,
Och ändå så sutto de qwar;
Dock måste till olika hyddor de wandra,
Men swuro än högt att bli tregna hwarandra,
Och Hulda hon lofwade möta sin vän
Wid nästa dags skymning på kullen igen.

Så lefde den lycklige Hjalmar en tid
Och sommaren flydde sin kos,
Med sommaren flydde den gyllene frid,
Litt dagens förwägnade ros;
Ty nu utbrast krigets föröddande låga,
Från förjande mön måste Hjalmar nu tåga
I härnad, och Hulda med kärlekens glödd,
Hon swor honom trohet i lif och i död.

Ett år war han borta och fridens oliv
Nu vägte i riket på nytt;
Slut war nu det grymma, det blodiga lif,
Och sorgen i glädje förbytt
Med ör och med frukter sågs jorden sig smycka,

Då skyndade Hjalmar sig hem för trycka,
Sin längtanbe brud till sitt trofasta b:öft.
Att byta des saknad i sällhet och tröst.

Helt nära hans hem kom den äldre Swen,
En granne och tryckte hans hand!
Välkommen behjertade yngling igen
Från striden i främmande land;
Tack Swen, sade Hjalmar, men hur mår min sista
Jag ilar till henne och snart skall hon blicka
Med himmelskt förtjusande ögon på mig;
Du hindrar mig Swen, jag begriper ej dig.

Men Swen tog i bettet och ryckte hans häst
Tillbaka, den ystra, ett steg
Jag fruktar du blir ingen välkommen gäst,
Här stannade Hjalmar och teg,
Bemanna dig yngling, med mod för att höra
En tidning som hela din glädje skall föra;
Bet du att skön Gulda, försträrliga bud,
I dag är den stolte Sebastians brud.

O himmel! O asgrund! röt Hjalmar och slog
Förtwiflad stålhandstärne hop;
Men endast du väntar jag träffar dig nog.
Och döf för den äldriges rop,
I sporrsträck han red till den trolösa hydda,
Der fönstren woro med blomkransar prydda
Och taket gaf genljud af gästernas sång,
Af harpors och bågares klang på en gång.

Här inträdde Hjalmar i frigarens strud
Och harporna tyfna med hast.
Förgrymmad han går till den trolösa brud,
Och griper i brudkransen fast;
Han sliter den wildt ur de mörkbruna håren,
Så blef såsom låge hon redan på håren
Satt Gulda med dödssträck i bafvande barm,
För därande älskarens hämnande arm.

Men brudgummen höjde mot Hjalmar sitt swärd,
Men Hjalmar han swängde och sitt;

Då ropte han: usling att dö är du värd,
Mitt swärd biter bättre än ditt.
Som lejon de kämpade emot hwarandra,
En sired för lifwet och af hämnd stred den andra,
Som eld lyste ögonens gnistrande par,
Men fegern än owis och oafgjord war.

Så stötte ung Hjalmar sin klinga med matt
I hatade motståndar'ns bröst,
Men denne åt honom re'n dödsfäret bragt,
Och blef och med roslande röft
Sjönt ynglingen ned wid förräderiskans sida,
Som icke upphörde att gråta och qwida,
Då hon på den döende älsklingen såg,
Så stön som en afhuggen jernet han låg.

O, we mig! o, we mig! min Hjalmar jag swef,
Hon ropte och händerna wred;
Att swära är lätt men det är ingen lek
Att bryta så trolöst sin ed.
Och samwetsqual lägrade sig kring des hjerta,
Och inom tre dagar hon dog ntas smärta,
Wid sidan af Hjalmar hon jordades då,
Ett brudpar i grafwen de bleswo ändå.

Hwar gång, säger sagan, när midnatten har
Sin stjernströdda florslöja sträckt
Kring jorden och flytt den med wingarnes par,
Går Gulda med silfwerhvit drägt
Kring fullen der ofta med Hjalmar hon suttit
Just der hon gjort eden hon trolöst har brutit,
Och suckar och klagar så ängslig och blef:
O, we mig! o, we mig: min Hjalmar jag swef.

Den andra:

Usch såna qwinnor det finns.

En flicka i staden här är
I mig har hon spelat så kär,
Glaskist hon är i sin gång
På cykeln hon är med ett språng,
Jag fråga will du bli min fru
Hon svarade ja i ett nu,
Att hon svarat ja hon ej mins
Ja usch såna qwinnor det finns.

En annan bekantskap hon fick
En herre som var mest på drick,
Ej mer lycklig qwinna det fanns
Helst när hon fick festa i Blanchés,
En dag så blef han absolut
Men då hennes kärlet tog slut,
För det hon ej fick det som ranns
Ja usch såna qwinnor de finns.

En flicka jag kände också
Så wacker och treflig som så,
I blicken hon troheten bar,
En engel jag trodde hon war
Men lurad man blir om man tror,
Att englar i qwinnorna bor,
Hennes hjerta war hårdt som en sims,
Ja usch såna qwinnor det finns.

Hon war så ofskyldig och blyg
Men likwäl hon hade i smyg
En älskare, en gentleman,
Hon beröfve klädd blef så grann.
Jag frågade har du mig kär?
Hon svarar jag lofwar och swär,
Men snart kom hon dit der det spinns,
Ja usch såna qwinnor det finns.

En tredje bekantskap jag fick
Under namn hotellkådersta gick,
Bruna ögon hon hade med glans
Att städa det gick som en dans,
Hon städa båd' nätter och dagar
Var uppmärksam mot hvarje sak
Mig wille hon stämma till tings
Ja usch såna qwinnor det finns.

Den sista den glömmet jag ej,
När jag sade ja sa' hon nej,
När jag sade detta är bra
Då sa' hon det kan jag ej ha,
Om jag sade hwad du är nått
Hon stref då håll munnen din sprätt,
Han sade nej alltid till qwinns
Ja usch såna qwinnor de finns.

Den tredje:

Snöflocken.

Fall frusna snöflock fall
Och bädda grafwen fall,
Att jag må blifwa gömd
Så gömd som jag är glömd.

Och när jag sänks dit ner,
Fall snöflock fall än mer
Att jag må blifwa gömd,
Så gömd som jag är glömd.

Dit ingen moder skall
Besöka grafwens wall,
Och ingen fader får
Stall fråga hwar jag är.

Dit ingen syster går
Att gjuta saknans tår,

Och ingens broders bröst
Skall sucka der om tröst

Dit ingen enda wän
Skall wända dit igen,
Att på den hwita snö
En hägkomst blomma strö.

Men han som war mitt allt
Skall gå deröfwer kallt
Med bruden arm i arm
Så öm och kärlekswarm.

Fall frusna snöflock fall
Gör grafwen bred och kall
Att stelnat hjerta då
Ej åter börjar slå.

Den fjerde:

Rosens doft.

I rosens doft, i blomsterlundens gömma,
Der friden bor emellan berg och dal.
Låt oss förglömma lifwets wår!
Låt oss förglömma hjertats sår
Och låt oss werlden förglömma. ∴

O! fråga ej: hwad är att lycklig wara:
O! fråga ej: hwad är att wara nöjd?
Blott hör naturens egen röst,
Och göm deß ord uti ditt eget bröst,
Och sök att werlden förklara. ∴

Inköpt: Åkamps antikv. Kat. 237/868. 1981. Pris: 60.-
Acc. nr 1981/24.